Птах уночі забивається до кімнати,
хоче вирватись, ріже повітря крилами,
не знаходить виходу, не дає себе упіймати,
сторожко завмирає, зібравшись із силами.

Я говорю: ну що ти, послухай, спинися,
не бийся так лунко серед густої темряви,
ця ніч стоїть, наче важка пшениця,
відбиваючись у тобі голосами і нервами.

Ця ніч може бути довгою і мовчазною,
вона може ділитися з нами надіями й шансами.
Але якщо ти вже тут, якщо ти далі зі мною,
лишайся доти, доки можеш лишатися.

І хай ця ніч ранить тебе і черкає,
і хай дотики її видаються тобі неприйнятними.
Лишайся, навіть коли тебе хтось чекає,
лишайся, навіть коли я тебе не спинятиму.

Якими шрамами тебе дивувати, якими стигмами?
Якими тримати словами та вчинками?
Ти ж знаєш, що насправді нікого не можна втримати,
і що всі мої вікна насправді завжди відчинені.

Які можуть бути образи і які можуть бути скарги?
Ти ж знаєш, що я ні про що тебе не проситиму.
Найбільше мені б хотілося тебе не відпускати,
найменше б мені хотілося тримати тебе тут силою.

Я просто й далі буду відчувати тебе уночі,
згадуючи все із часом, забуваючи все із віком,
слухаючи і говорячи, тонучи й пливучи,

затамувавши подих,
не зачиняючи вікон.